

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Štefana Michálíka a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí konanom 24. januára 2013 v Bratislave v trestnej veci odsúdeného **M. H. a spol.** pre pomoc k trestnému činu neodvedenia dane a poistného podľa § 10 ods. 1 písm. c/, § 148a ods. 1 alinea 2, ods. 4 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. júna 2002, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu predsedu senátu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 20. augusta 2012, sp. zn. PK-2Tš 29/2006, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť odsúdeného **M. H. s a z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Predseda senátu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku uznesením z 20. augusta 2012, sp. zn. PK-2Tš 29/2006, podľa § 553 ods. 2, ods. 5, § 567j ods. 2 per analogiam Tr. por., s poukazom na § 1 ods. 1, ods. 2, § 15 ods. 1 písm. d/, § 18 písm. b/, § 19 ods. 3, ods. 4, § 20 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 240/1990 Zb. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnej pomoci, § 1, § 15 ods. 1 písm. d/, ods. 4, § 16 ods. 1 písm. d/, § 17 ods. 2, § 18, § 19 ods. 3, ods. 4, § 20, § 22 ods. 3, § 24 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, § 1 ods. 3, § 12 ods. 3 písm. c/, ods. 6, § 13 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. d/, ods. 3, § 15, § 16 ods. 3, ods. 4, § 17 ods. 1, ods. 2, § 18 ods. 4, § 20 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a s poukazom na § 2 ods. 3 zákona č. 659/2007 Z.z. o zavedení meny euro v Slovenskej republike a o zmene a doplnení niektorých zákonov priznal ustanovenej

obhajkyňi JUDr. M. J. za obhajobu M. H. odmenu a náhrady v celkovej výške 13 127,51 eur, a to v rozsahu presne špecifikovanom vo výroku tohto rozhodnutia.

Proti tomuto uzneseniu podal odsúdený M. H. sťažnosť (zv. č. 66, č. l. 177 - 178, 187 - 188 spisu).

V jej písomnom odôvodnení pritom uviedol, že počas celého trestného konania videl svoju obhajkyňu dohromady 3 či štyri krát (mimo stretnutí na pojednávaniach). Nedostal od nej jedinú právne relevantnú radu, ani len ho neupozornila na právo požiadať o oslobodenie od súdnych poplatkov a písomné odvolanie mu bolo dané na podpis cca 10 min pre začatím vlastného pojednávania na najvyššom súde. Je nemajetný, nevlastní žiadny hnutel'ný a nehnuteľný majetok, hotovosť ani úspory, nepoberá žiadny druh dôchodku, nevlastní cenné papiere ani iné aktíva a žiada súd, aby vzal túto jeho sociálnu situáciu do úvahy.

Ďalej v doplnení svojej sťažnosti odsúdený presne označil položky z napadnutého uznesenia, ktoré považuje za sporné resp. úplne neopodstatnené. Mená na drvivej väčšine z toho zoznamu nepozná a netuší ako mohli výpovede tam uvedených obvinených a svedkov súvisieť s jeho osobou. O žiadnom z týchto úkonov nebol ani vopred ani potom informovaný, nevie nič o ich priebehu, výsledkoch, ani vplyve na jeho prípad a nemá preto dôvod ich uhrádzať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky primárne zistiac, že sťažnosť je prípustná, bola podaná oprávnenou osobou a v zákonom stanovenej lehote podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť ako i konanie tomuto výroku predchádzajúce a dospel k takému záveru, že podaná sťažnosť **nie je dôvodná.**

Z obsahu predloženého spisu vyplýva, že JUDr. M. J. bola M. H. za obhajkyňu ustanovená opatrením sudcu Okresného súdu Banská Bystrica z 27. júna 2002, sp. zn. Tp 568/02, podľa § 39 ods. 1 Tr. por. z dôvodu nutnej obhajoby podľa § 36 ods. 3 Tr. por.

Trestné stíhanie v predmetnej veci bolo voči M. H. právoplatne skončené dňa 30. marca 2010, a to na základe rozsudku Špeciálneho súdu v Pezinku z 28. apríla 2008,

sp. zn. PK-2Tš 29/2006, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. marca 2010, sp. zn. 3 Toš 6/2008.

Návrhom z 5. mája 2010, Špecializovanému trestnému súdu doručeným dňa 13. mája 2010, si JUDr. J. uplatnila nárok na odmenu, náhradu hotových výdavkov a náhradu za stratu času v celkovej sume 20 109,72 eur.

Predseda senátu príslušného prvostupňového súdu daný návrh preskúmal a zistil, že obhajkyňa v ňom viackrát pochybila, v dôsledku čoho bolo potom potrebné upraviť i ňou uplatnený nárok.

S takouto korekciou obhajkyňou uplatneného nároku - inak podrobne odôvodnenou v napadnutom rozhodnutí - sa potom i najvyšší súd stotožňuje. Súd prvého stupňa vychádzal v danom prípade dôsledne z obsahu predloženého spisového materiálu a tiež správne aplikoval i všetky zodpovedajúce právne ustanovenia. Jeho rozhodnutie treba preto považovať za správne a zákonné.

Čo sa týka pritom námietok odsúdeného vo vzťahu k jemu poskytnutej právnej pomoci ustanovenou obhajkyňou JUDr. J., tak tu treba podotknúť, že súd rozhodujúci o nároku obhajcu na odmenu a náhradu (§ 553 ods. 2, ods. 5 Tr. por.) preskúmava iba správnosť účtovania jednotlivých položiek, nie úroveň ním poskytnutých právnych služieb. Ak by totiž tieto aj boli v tom - ktorom prípade nekvalitne poskytnuté, neexistuje žiadne ustanovenie, ktoré by dávalo súdu možnosť na to prihliadnúť pri určovaní samotnej výšky odmeny (z toho dôvodu ju znížiť). Ak je teda táto vyúčtovaná v súlade s príslušnými právnymi predpismi, je potrebné ju v danej výške aj priznať.

Ako neopodstatnené hodnotí súd potom taktiež i tie výhrady odsúdeného, že mu niektoré úkony právnej pomoci nemali byť zaúčtované z dôvodu, že o nich nemal žiadnu vedomosť a tiež preto, že tieto podľa jeho názoru nemajú súvislosť s jeho prípadom. V tomto smere je potrebné poukázať v prvom rade na to, že - ako už aj bolo uvedené skôr - v danom konaní sa súd nezaoberá spôsobom výkonu obhajoby, a teda ani tým, či prípadne odsúdený bol informovaný o prítomnosti svojej obhajkyne na jednotlivých vyšetrovacích úkonoch, resp. oboznamovaní sa s výsledkami vyšetovania a pod. Na strane druhej i podľa názoru tunajšieho súdu pri namietaných výsluchoch, či už obvinených

alebo svedkov, obhajkyňa zastupovala odsúdeného a tieto mali súvis s trestným stíhaním danej veci. Súd prvého stupňa napokon správne prihliadol aj na to, že v prípade, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb, je potrebné znížiť základnú sadzbu tarifnej odmeny o 20%.

To, že z niektorých vykonaných výsluchov nebola následne zistená žiadna konkrétna skutočnosť majúca vplyv na stíhanie odsúdeného, resp. súvisiaca s jeho osobou nemôže mať v tomto smere žiadnu relevanciu (uvedené nie je možné vopred predvídať).

A na záver treba s ohľadom na obsah podanej sťažnosti upozorniť i na tú skutočnosť, že o povinnosti odsúdeného, ktorý bol právoplatne uznaný za vinného, nahradiť štátu v danom konaní priznanú odmenu a náhradu sa bude rozhodovať až po ich vyplatení JUDr. J. zo strany štátu. Až do tohto času (t.j. do času rozhodovania o náhrade trov konania podľa § 558 ods. 1 Tr. por.) môže odsúdený preukázať oprávnenosť nároku na bezplatnú obhajobu, resp. obhajobu za zníženú odmenu. Napokon v zmysle § 558 ods. 2 Tr. por. je i samotný súd povinný pred rozhodnutím o povinnosti na náhradu trov trestného konania podľa § 555 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zisťovať či nie sú splnené podmienky na bezplatnú obhajobu, resp. obhajobu za zníženú náhradu.

Z dôvodov vyššie uvedených preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 24. januára 2013

JUDr. Štefan M i c h á l i k, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová